

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Hermes Theologicvs, Id est Synopsis totius Theologiæ, perspicuè, doctè, subtiliter, ac breviter discussa

Et In octo Partes ... distincta ...

De Angelis Actibvs humanis, & Legibus

Vindalium, 1646

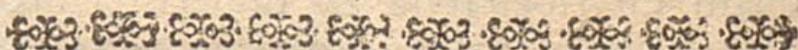
Cap. XIV. De missione, & Custodia Angelorum, & impugnatione
dæmonum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38834

DE ANGELIS. CAP. XIII. 21

Potest etiam Angelus immutare voluntatem hominis ex art. 2. non quidem immediatè agendo in illam, sed per modum suadentis, proponendo obiecta externa, excitando varias cogitationes in imaginatione, & commouendo passiones in appetitu sensitivo; ita tamen vt voluntas maneat semper libera ad consentiendum, vel resistendum passioni.

Tandem quòd, possit Angelus immutare imaginationem, aliosque sensus hominis, vt traditur art. 3. & 4. ea ratio suadet, quia talis immutatio potest causari ex locali motu spirituum, humorum, aliorumue corporum. At res materiales obediunt Angelis ad nutum quoad motum localem, vt suprà dictum est.

CAPVT XIV.

De missione, & custodia Angelorum, & impugnatione demonum.

CONCLUSIO I.

Angeli à Deo mittuntur in ministerium.) Ita S. Thom. 1. p. q. 118. art. 1. Et quidem quòd angeli à deo mittan-

tur, probat, tum ex verbis illis Exodi 23. Ecce ego mittam angelum meum qui præcedat te; tum quia Angelus ex imperio Dei de nouo applicatur ad aliquid agendum, circa creaturam corpoream quam administrat, sicque ibi de nouo incipit esse. Quòd verò angeli mittantur in ministerium probat, quia actio quam Angelus missus exercet, procedit à Deo sicut à principio cuius nutu, & auctoritate Angeli operantur, & in Deum reducitur sicut in vltimum finem: qui autem sic operatur se habet vt instrumentum intelligens, quod est idem ac minister.

Nota 1. angelos propriè non esse ministros hominum, hoc enim denotat aliquam inferioritatem & subiectionem, quæ nequit Angelis competere respectu hominum: quare potius sunt eorum rectores, & custodes, quàm ministri.

Nota 2. iuxta S. Doctorem art. 2. superiores angelos nunquam ad exterius ministerium mitti, tum quia ordo angelicæ missionis habet, vt inferiora per superiora administrantur: at non est ratio cur talis ordo prætermittatur, quia cum sit secundum dona gratiæ, non habet ordinem superiorem propter quem prætermitti debeat: præsertim quia talis.

DE ANGELIS. CAP. XIV. 93

prætermisso, vt pote nobis ignota, nihil prodesset ad confirmationem nostræ fidei? tum quia nihil est ita magnum in ministeriis diuinis, quod per inferiores ordines exerceri non possit, cum Archangelus Gabriël missus sit ad annuntian- dum Incarnationis mysterium, quod in- ter ministeria diuina summum locum tenet.

Verùm alij existimant, etiam superio- res Angelos extraordinariè mitti, tum quia Apostolus Hebr. i. Nonne, inquit, omnes sunt administratorij spiritus in ministerium missi, tum quia ex quorun- dam Patrum sententia, Michaël, & Ga- briël quos missos esse constat, sunt ex su- perioribus ordinibus: tum denique quia cum ipse Filius dei missus sit ad homi- mines, cur negetur etiam supremos An- gelos saltem ex graui causa, interdum ad eos mitti? vtrumque probabile.

CONCLUSIO II. Homines custodiuntur ab Angelis.) Ita S. Tho- mas i. p. q. 113. art. i. quod probat, tum ex illo Psalmi 90. Angelis suis Deus mandauit de te: tum quia variabilia & mobilia, per immobilia & inuariabilia secundum rationem diuinæ prouidentię mouentur, & regulantur, vt patet indu- ctione: nam omnia corpora quæ mobilia

sunt, per substantias immobiles & immobiles & immateriales, & corpora inferiora per superiora, quæ sunt inuariabilia quoad substantiam reguntur: imò nos ipsi regulamur circa conclusiones, in quibus possumus diuersimodè opinari, per principia quæ inuariabiliter tenemus. Manifestum est autem quòd in rebus agendis, cogitatio & affectus hominis multipliciter variari, & deficere possunt à bono, & ideo necessarium fuit, quòd hominibus Angeli ad custodiam deputarentur, per quos regularentur, & mouerentur ad bonum.

Nota 1. ex art. 2. singulos homines à singulis angelis custodiri, quia cum homines non tantum sint incorruptibiles quoad speciem communem, sed etiam quantum ad proprias formas singulorū, prouidentia Dei comparatur ad singulos homines, sicut ad singula genera, vel species corruptibilium rerum; vnde sicut probabile est quòd diuersis speciebus rerum, diuersi Angeli eiusdem ordinis præficiuntur, ita rationabile est vt diuersis hominibus diuersi Angeli ad custodiam deputentur.

Nota 2. ex art. 4. nullum esse hominem qui careat Angelo custode, quia homo hinc constitutus, est quasi in quadam

via qua debet tendere in patriam, in qua quidem, via multa pericula interna, & externa imminent: & ideo sicut hominibus per viam nō tutam ambulantibus dantur custodes, ita & cuilibet homini quandiu viator est, custos Angelus deputatur: quādo autem iam ad viæ terminum peruenit, non habebit custodem Angelum, sed habebit in cælo Angelum conregnantem, in inferno dæmonem punientem.

Verūm ab hac regula excipiendus est Christus, quia cum esset comprehensor, & angelorum Dominus, non habebat Angelos custodiētes, sed ministrantes. Nō tamē beata Virgo etsi eximiē sancta, quia beneficiū custodiæ respicit hominem vt viatorem, non vt iustum. Neque homines in statu innocentia, propter pericula ab extrinseco ingruentia. Nec denique præsciti, quia sicut non distituuntur auxiliis sufficientibus, ita nec custodia Angelica.

Nota tandem præter Angelos singularibus personis deputatos, alios esse qui regnis, prouinciis, ciuitatibus, & congregationibus præficiuntur. Imò Pontifices, Reges, aliaque personæ publicæ præter Angelum quem habent vt personæ priuatæ, habent alium quo diriguntur in iis

quæ spectant ad regimen multitudinis sibi commissæ, vt fert communis Theologorum sententia.

CONCLUSIO III. Angelus deputatur homini ad custodiam à natiuitate.) Ita S. Thom. 1. p. q. 113. art. 5. quod probat, quia etsi beneficia quæ dantur homini diuinitus, ex eo quòd est Christianus, incipiant à tēpore baptismi, sicut perceptio Eucharistiæ, & alia huiusmodi: ea tamen quæ prouidentur homini à Deo, quatenus habet naturam rationalem, ex tunc ei exhibentur, ex quo ralem naturam accipit: at tale beneficium est custodia Angelorum, vt ex dictis patet, quare homo statim a natiuitate habet Angelum ad sui custodiam deputatum.

Nota 1. ex responsione ad 2. quòd etsi pueri mox nati non possint illuminari ab Angelo, ob defectum vsus rationis, officium tamen custodiæ in iis alios effectus habere potest, nempe arcere Dæmones, aliâque nocumenta tam corporalia, quàm spiritualia prohibere, & ex responsione ad 3. quòd puer quandiu est in vtero, est veluti pars matris, sicut fructus pendens ab arbore est aliquid arboris ac proinde tunc ab Angelo matris custoditur, sed in natiuitate quando
separatur

DE ANGELIS. CAP. XIV. 97

seperatur à matre, Angelus ei ad custodiam deputatur.

Aliqui tamen oppositum docent, quia infans etiam in utero est persona distincta à matre, in ordine ad beatitudinem. Unde est capax peccati originalis, et si mater sancta sit, & aliunde magis commendatur liberalitas Dei, quòd ex tunc habeat Angelum specialiter deputatum, qui illius curam gerat, & impediatur ne demon aliquod nocumentum ei inferat.

Nota 2. ex art. 6. Angelum custodem nunquam totaliter deserere hominem, sed tantum secundum quid, quatenus non impedit ne interdum subdatur alicui tribulationi, vel in peccatum cadat. Item ex art. 7. Angelos non dolere de malis eorum quos custodiunt, cum sint beati, eorùque voluntas totaliter ordini diuinæ iustitiæ subsit. Et ex art. 8. inter Angelos bonos posse esse pugnam vel discordiam, quatenus nescientes quid Deus circa negotium aliquod decreuerit, interdum petunt pugnantia ex bono fine. Qua ratione Daniel. 10. fuit pugna inter principem regni Persarum, & Gabriëlem, quatenus ille optabat ut iudæi à captiuitate nondum liberarentur, quia sperabat plerosque gentiles ex eorum de Angelis. E

consuetudine conuertendos. Gabriël verò timens ne Iudæi Persarum exemplo ad idololatriam deficerent, orabat pro eorum liberatione à captiuitate.

CONCLUSIO IV. Homines impugnantur à dæmonibus.) Ita S. Thomas 1. p. q. 114. art. 1. quod probat ex verbis illis ad Ephes. 6. Non est nobis colluctatio aduersus carnem & sanguinem, &c. Monet autem 1. talem impugnationem procedere ex ipsa malitia dæmonum, qui propter inuidiam, profectam hominum impedire nituntur, & propter superbiam diuinæ potestatis similitudinem vsurpant, deputando sibi ministros determinatos ad hominum impugnationem. 2. ordinem dictæ impugnationis esse à Deo, qui ordinatè nouit malis uti ad bona ea ordinando. 3. ex parte bonorum Angelorum, tam ipsam custodiam, quàm ordinem custodiæ reduci ad Deum, sicut ad primum authorem.

Nota 1. ex art. 2. etsi Deus dicatur tentare hominem vt sciat, seu vt scire faciat, proprium tamen esse dæmonis tentare malo fine, vt nempe hominem decipiat, & in peccatum præcipitet: Vnde prior tentatio vocari solet probationis, posterior verò seductionis: imò eadem

tentatio hominis potest simul esse probationis, vt à Deo permittitur, & seductionis, vt à dæmone causatur, & vt patet in tentatione beati Iob. Quin ipse dæmon modo Christum tentat, vt experimentum aliquod ex eo sumat, modo vt eum in peccatum inducat.

Nota 2. ex art. 3. quòd etsi dæmon indirectè sit causa omnium peccatorum quæ ab hominibus patrantur, quatenus causa fuit primi peccati, ex quo pronitas ad malum orta est: non tamen omnia directè oriuntur ex illius suggestione, cum non semper homines tentet & aliunde ipsa naturæ corruptio, imò vel sola arbitrij libertas in hominibus hîc degentibus, ad peccandum sufficiat, vt ex peccato primi angeli apertè colligitur.

Nota 3. ex art. 4. posse Angelos efficere transmutationes rerum corporalium, quæ per aliquas virtutes naturales fieri possunt, vt generare serpentes, & ranas ex putrefactione, non autem illas quæ vires naturæ excedunt, sicut quòd corpus hominis mortuum reuiuifcat, aut quod corpus humanum mutetur in bestiale. Vnde si quando dæmones tale quid operari videntur, hoc fit secundum apparentiam tantum; idque vel ab

interiori per immutationem phantasiae,
ita ut aliquid aliter videatur quam sit,
vel ab exteriori, si verbi causa, dæmon
corpori humano circumponat corpus ex
aëre confectum, sub figura alicuius ani-
malis, ut homo in illius specie appa-
reat.

